

INTEGRATIONEN DER BLEV VÆK

Af Asger Aamund, den 14. maj 2020

Det er nu snart 60 år siden, at de første gæstearbejdere fra Mellemøsten trillede over grænsen for at søge arbejde i Danmark. Antallet af migranter voksede støt gennem de næste årtier også, fordi vi tillod familiesammenføring. Der blev slækket på kravene til selvforsørgelse med en stigende import af klienter til følge. Det var hensigten og forventningerne, at migranterne i løbet af en generation eller to ville tilegne sig danske værdier, levevis og klikke glat på plads i det samvirkende Danmark. Integration betyder, at man skal beherske det danske sprog i skrift og tale, at man er selvforsørgende, og at man anerkender det danske demokrati og den danske retsstat. I Danmark ser vi det som samfundets ansvar at integrere indvandrere, ligesom vi gør folkeskolen ansvarlig for, at vore børn lærer at læse og skrive. Vi har derfor etableret et vældigt migrantindustrielt kompleks med tusindvis af konsulenter, tolke, arbejdsformidlere, sproglærere og sociale sagsarbejdere. Men slår vi hele bonen op efter næsten tres års integrationsarbejde, må vi konstatere, at hvad angår migranter med arabisk kulturbaggrund, er integrationen en total fiasko uden udsigt til forbedring.

I den netop publicerede rapport fra Justitsministeriet om ytringsfriheden i Danmark konstateres det, at 76 procent af indvandrere fra islamiske lande vil forbyde kritik af islam. I en meningsmåling som Wilke i 2015 foretog for Jyllandsposten, mente 77 procent af de adspurgte indvandrere med islamisk kulturbaggrund, at koranens bud skulle følges fuldt ud, hvilket ville betyde, at det danske folkestyre og retsstaten skulle udskiftes med en islamisk formynderstat. Ifølge Finansministeriets økonomiske redegørelse fra 2017 bruger samfundet hvert eneste år 78 milliarder kroner for at finansiere livet for de importerede klienter, der ikke kan eller vil være en del af arbejdsmarkedet. Det her kan ikke blive værre. Vi har gravet os ned i et hul og graver ufortrødent videre.

Der er hos politikere, medier og kulturdebattører ingen forståelse for årsagerne til dette landsdækkende sociale sammenbrud, fordi man nægter at anerkende den islamiske samfundsmodel, som er en uløselig del af bevægelsen, og som forpligter enhver muslim, hvad ovennævnte undersøgelser klart demonstrerer. Vi får aldrig bremset denne nationale økonomiske, politiske og kulturelle katastrofe, hvis ikke vore beslutningstagere sætter sig grundigt ind i islams politiske struktur og krav til samfundets udvikling. Moderne islamforskere som Gerd Buin og Tom Holland har påvist, at Profeten Muhammed ikke var religionsstifter, men general og feltherre. Muhammed døde i år 632 og de næste 70 år hørte man intet til ham. Muhammeds navn dukker op på mønter omkring år 700, og gennem de næste 200 får vi så en løbende produktudvikling af islam som samfundsmodel og tro. Det Ny Testamente er skrevet af folk, der enten kendte Jesus eller kendte nogen, der kendte ham. Islams slutprodukt, som er koranen, bogen om traditionerne (hadith) og biografien om Muhammed (sira) er skrevet af islamiske teologer og politikere længe efter Muhammeds død. Islams bibel er således ikke koranen, men koranen, hadith og sira. Koranen skal opfattes som Allahs egne ord og de to andre skrifter som hans vilje. Tilsammen indeholder de tre skrifter en komplet samfundsmodel og et adfærdsdiktat, som enhver muslim er forpligtet til at adlyde og følge. Islam gør op med den kristne etik og det kristne værdigrundlag og bygger på ældgamle arabiske stammekulturer, som nu bliver helliggjort i koranen. Klanen dominerer stammen, som dominerer familien, der dominerer individet. Gamle mænd dominerer unge mænd, mænd dominerer kvinder. Politisk islam er en dominanskultur, en mandskultur, en krigerkultur.

Så længe danske politikere og medier ikke forstår denne sammenhæng, må vi leve med en stor befolkningsgruppes had til vores frihed, vores demokrati og vores retsstat. Islams antidemokratiske flammer næres også i Danmark af magthaverne i Teheran, Ankara og Riyadh. Ayatollah Khomeinis statskup

i 1979 betød en voldsom radikalisering og ekspansion af politisk islam, der i dag udgør det ideologiske grundlag i danske Moskeer. Vi kan kun håbe på et sammenbrud af præstestyret i Iran, hvilket ville lette presset på de islamiske samfund i Danmark. Vi skal ikke forvente initiativer fra danske politikere som for eksempel migrantstop fra islamiske diktaturstater. Men det er jo også svært at se, hvad der foregår, når man hele tiden skal dreje hovedet for at vende den anden kind til.